

Despicarea mării (Exodul 14:13-31)

Următorul paragraf relatează evenimentul despicării Mării Roșii. El vorbește despre nimicirea armatei egiptene, o distrugere atât de mare încât Egiptul nu a mai fost o forță de temut pentru Israel decât după moartea lui Solomon (în timpul domniei Faraonului Shishak în Egipt). Pasajul descrie cu multă vivacitate atât eliberarea poporului lui Dumnezeu, cât și modul în care a scăpat el de sub asupra egiptenilor.

Trecerea Mării Roșii reprezintă episodul cel mai proeminent din istoria lui Israel. El a lăsat o impresie puternică și de durată asupra autorilor Vechiului Testament de mai târziu (vezi, de exemplu, Psalmul 78:13; 106:9-10; Isaia 50:2; 51:10; 63:12). Eliberarea de la mare a fost atât de importantă încât a devenit o paradigmă pentru momentele ulterioare de salvare din viața lui Israel, cum ar fi întoarcerea din robia babiloniană (vezi Zaharia 10:10-11).

14:13. Moise a răspuns poporului: "Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată."

Răspunsul lui Moise la plângerile poporului este destul de dur. El începe printr-o afirmație volitivă: "Nu vă temeți!" În limba ebraică, negativul urmat de un verb la imperfect "constituie imperativul negativ". Adevăratele imperative nu au voie să fie precedate de o particulă negativă.³⁵ Astfel avem aici cea mai puternică formă de exprimare a negației în limba ebraică. Ea este urmată de două imperative: "Stați!! și

"**Veți vedea!**" Moise nu bagă în seamă cântirile lui Israel și refuză să le pedepsească.

Profetul le cere israeliților să "stea pe loc". Verbul "a sta" se află în forma Hithpael, indicând astfel natura sa reflexivă. Cel mai bun înțeles care i se poate atribui este acela de "a lua poziție / a sta pe poziție / a se opri".³⁶ Probabil că Moise spune poporului să aleagă alături de cine vrea să rămână alături de Domnul sau alături de Faraon? Cât vor mai ezita ei între cele două alternative?

Este un fapt extraordinar că evreii sunt chemați să vadă salvarea adusă de Domnul. Ei nu trebuie să contribuie cu nimic. Sunt simpli spectatori. Salvarea vine prin puterea lui Dumnezeu și numai prin harul Său.

14:14. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți.

Această afirmație scurtă și simplă atinge esența evenimentului de la Marea Roșie. În primul rând, ea spune că "**Domnul Se va lupta pentru voi**". Dumnezeu este Cel care merge înainte la luptă, pentru a-l înfrunta pe Faraon și pretențiile lui la divinitate. Așa cum Faraon domină puterea militară a Egiptului (14:8), tot așa Domnul este singurul personaj care reprezintă forța militară a lui Israel. În capitolul următor, când Moise îl laudă pe Dumnezeu pentru lucrarea Sa de la Marea Roșie, el afirmă: "Domnul este un războinic!"³⁷ În contrast, Moise le poruncește israeliților: "**dar voi, voi stați liniștiți**". Această declarație este accentuată prin includerea pronumelui personal independent de persoana a doua plural, "**voi**". Încă o dată este subliniată neputința poporului de a da o mână de ajutor la propria lor salvare. Domnul urmează să acționeze; Israel va privi și va rămâne tăcut.

14:15. Domnul a zis lui Moise: "Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte."

Vechiul Testament sirian adaugă la începutul versetului afirmația "Și Moise a strigat către Domnul". Traducătorii au încercat astfel să rezolve problema muștrării pe care Domnul o face lui Moise pentru strigăte, deși se pare că Moise nu a avut nimic de-a face cu ele (vezi 14:10). Dar soluția corectă este să înțelegem că Moise primește cuvintele din partea lui Dumnezeu în calitate de mediator al legământului, de reprezentant al poporului.

Întrebarea înseamnă în mod obișnuit "Ce?" Dar, în câteva cazuri, ca și în cel de față, sensul ei este "De ce?" (vezi, spre exemplu, 2 Împărați 7:3).

Vremea cererilor și rugămintilor a luat sfârșit. A venit vremea pentru fapte. Moise trebuie să le poruncească ("**spune**" este un imperativ Piel) evreilor să "**pornească înainte**".

14:16. Tu ridică-ți toiagul, întinde mâna spre mare și despărtă; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat.

În pofida necredinței lui Israel, Dumnezeu îi poruncește lui Moise să-și întindă mâna (probabil ținând în ea toiagul lui Dumnezeu) peste Marea Roșie pentru a o despărți. În esență, aceasta e aceeași poruncă pe care Dumnezeu o dăduse cu ocazia primei urgii (vezi comentariul asupra versetului 7:19). Atunci minunea avusese rol de blestem asupra Egiptului. Aici, după cum vom vedea pe parcursul pasajului, ea are atât rol de binecuvântare, cât și rol de blestem.

Termenul pentru "**uscat**" se referă la ceva "uscat, veștejit, lipsit de umezeală, asanat".³⁸ În Scriptură el reprezintă exact opusul mării. În relatarea creației, spre exemplu, separarea "**uscatului**" în ziua a treia (Geneza 1:9) este în antiteză cu apele care sunt adunate la un loc.

Puterea Domnului ca sursă a acestei minuni este confirmată mai târziu de profeți ca Isaia care spune:

Nu ești Tu acela care ai uscat marea,

apele adâncului celui mare
și ai croit în adâncimile mării un drum
pentru trecerea celor răscumpărați?

(Isaia 51:10; vezi și 63:12).

14:17. Eu voi împietri inima egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și Faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui vor face să se arate slava Mea.

Rolul lui Dumnezeu de creator și regizor al episodului de la Marea Roșie este subliniat la începutul acestui verset. El începe cu un pronume personal independent urmat de o particulă demonstrativă cu sufix la persoana întâi singular: "Eu, iată, Eu". Dumnezeu este subiectul și personajul principal al episodului de la Marea Roșie!

Verbul din expresia "Eu voi împietri" este, de fapt, un participiu Piel folosit cu rol predicativ. În această formă, el exprimă o acțiune continuă.³⁹ Întreaga construcție semnifică o acțiune în desfășurare: "Eu, iată, Eu împietresc inimile egiptenilor". Verbul este același cu cel folosit în versetele 4 și 8 (și în alte locuri) cu referire la Dumnezeu care împietrește inima lui Faraon. Acum Domnul întărește întreaga armată egipteană în decizia ei de a-i urmări pe evrei în mare.

A doua jumătate a versetului este dominată de patru forme ale prepoziției *beth* folosită ca indicator de agent. Fraza sună în original astfel: "Eu voi fi glorificat [*kābēd*] prin Faraon, prin armata sa, prin carele sale și prin cavaleria sa". Această afirmație indică scopul și sensul ultim al incidentului de la Marea Roșie.

14:18. Și vor ști egiptenii că Eu sunt Domnul, când Faraon, carele și călăreții lui vor face să se arate slava Mea.

Cuvintele din finalul versetului 17 se repetă acum în versetul 18. Scopul principal al evenimentului de la Marea Roșie este glorificarea

Domnului și recunoașterea suveranității Sale peste toate lucrurile. Aceasta a fost tema Exodului până în acest punct (vezi 7:5, 17; 8:19, 22; 10:2; 14:4, 18, 25).

14:19-20. Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul și a mers înapoia lor și stâlpul de nor care mergea înaintea lor și-a schimbat locul și a stat înapoia lor. El s-a așezat între tabăra egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta.

Domnul trece acum la fapte și își protejează poporul. În primul rând, îngerul Domnului, care îi călăuzea pe israeliți în fuga lor, trece între poporul lui Dumnezeu și egipteni. E posibil ca îngerul lui Dumnezeu să fi avut o înfățișare militară, așa cum are în Numeri 22:22-23, 31-32. Este același personaj care a apărut în rugul aprins din Exodul 3:2. Acolo el a vorbit și a acționat ca și cum ar fi fost Dumnezeu. (Am sugerat deja posibilitatea ca această persoană să fi fost o pre-încarnare a lui Mesia-vezi comentariul asupra versetului 3:2.)

Al doilea lucru care se întâmplă este acela că stâlpul de nor se mută și el între Israel și Egipt. Aceasta este teofania Domnului care îi scoate pe israeliți din Egipt în pustiu (13:21-22). Ea este slava Shekinah prin care Dumnezeu Se manifestă de multe ori înaintea poporului Său (19:9; 33:9-10).

Versetul 20 exprimă lucrarea făcută de nor în noaptea aceea, aducând atât binecuvântare cât și blestem. O parte a norului dădea lumină; cealaltă aducea întuneric.⁴⁰ Egiptenii erau înconjurați în întuneric, așa cum mai fuseseră o dată, în timpul urgiei a noua; Faraon, încarnarea zeului-soare Ra, nu putea aduce lumină pentru poporul său. Dar evreii erau scăldați în lumina stâlpului. În mod simbolic, egiptenii îi reprezintă pe copiii întunericului, iar evreii pe cei ai luminii.⁴¹

14:21. Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea și apele s-au despărțit în două.

Moise a ascultat de porunca lui Dumnezeu din versetul 16 și și-a întins mâna peste mare. Atunci Domnul "a făcut ca marea să se retragă / să dea înapoi" (cauzal Hiphil).⁴² Domnul a făcut lucrul acesta folosind "un vânt puternic dinspre răsărit" (observați prepoziția *beth* folosită aici pentru a identifica agentul: "printr-un"). Minunea nu a avut loc însă instantaneu, ci a durat "toată noaptea".

Consecințele activității lui Dumnezeu au fost că "el a uscat marea". Verbul de aici este *'sîm*, care în mod normal înseamnă "a pune / a așeza". Dar atunci când este urmat de prepoziția *lamed*, așa cum se întâmplă în acest verset, el transmite ideea de a face sau a da formă (vezi 4:11).⁴³

Pentru un studiu excelent cu privire la schimbarea apelor în uscat, vezi lucrarea lui M. Barlian.⁴⁴

Vântul puternic care a despărțit marea sufla dinspre răsărit (vezi 10:13). Aceasta înseamnă că venea dinspre țărmul opus celui pe care erau oprîți evreii. Evident că apele urmau să se separe mai întâi pe țărmul estic al Mării Roșii. Astfel că evreii erau nevoiți să aștepte până când marea se despărțea complet pentru a putea pune piciorul pe uscat. Cu alte cuvinte, poporul lui Dumnezeu trebuia să aibă răbdare o noapte întreagă, privind cum marea se desparte începând cu *malul opus*.

Mulți cercetători încearcă să explice minunea în termeni complet naturaliști sau raționaliști.⁴⁵ Nimic din interiorul textului nu sprijină însă această poziție.

Despărțirea Mării Roșii ar putea fi o critică ironică, ofensivă la adresa magiei și vrăjilor din Egipt.⁴⁶ Egiptenii înșiși aveau o legendă despre un preot care a despărțit o mare întindere de ape. Papirusul Westcar relatează povestea împăratului Snofru care, din pricina plictiselii, îl cheamă pe marele preot Djadjaemonkh să-l învețe ce să facă pentru a se distra.⁴⁷ Preotul îi sugerează Faraonului să iasă la o

plimbare pe lac, într-o barcă vâslită de multe femei frumoase dezbrăcate. Inima lui este fericită până în momentul când una dintre femei își scapă în apă amuleta în formă de pește. Ea nu dorește să primească alta în schimb, astfel că Snofru îi cere lui Djadjaemonkh să rezolve problema folosindu-se de magia lui secretă. Cu ajutorul unor formule magice, Djadjaemonkh face ca toată apa să se strângă într-una din jumătățile lacului și reușește să găsească amuleta în formă de pește pe un ciob de sticlă. După ce îi returnează amuleta posesoarei de drept, Djadjaemonkh rostește alte formule magice și aduce apa lacului la poziția inițială.⁴⁸

Povestea egipteană ne aduce aminte de relatarea biblică a trecerii Mării Roșii. Ne putem întreba dacă autorul evreu a privit acest eveniment ca un paralelism critic. Chiar dacă marele preot al Egiptului a separat apele lacului pentru a găsi o amuletă valoroasă, Dumnezeul evreilor desparte toată Marea Roșie pentru a da voie unui întreg popor să treacă pe celălalt țărm ca pe uscat. Cine are putere mai mare?

14:22. Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.

Literalmente, evreii "au intrat în mijlocul mării" și au trecut prin ea "ca pe uscat" (vezi discuția de la versetul 16). Ultimul termen este folosit în Biblie pentru a descrie un pământ extrem de uscat, fără pic de umezeală. El apare în Geneza 1:9 ca uscatul care iese la iveală în timpul creației (în antiteză cu apele). Suprafața pământului este numită "uscat" după potopul din vremea lui Noe (Geneza 8:7, 14). În toate cele trei cazuri, Dumnezeu face ca apele să se retragă pentru ca uscatul să iasă la suprafață. Acest adevăr subliniază suveranitatea și omnipotența Domnului.

Apele despărțite sunt descrise ca niște "ziduri". "Zidul" este un termen din arhitectură folosit adeseori în limba ebraică cu referire la fortificațiile din jurul unei cetăți - ziduri înalte și puternice, potrivite pentru protecție și siguranță.⁴⁹

14:23. Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării.

La o anumită perioadă de timp după ce Israel a intrat în Marea Roșie, îngerul lui Dumnezeu și stâlpul de nor trebuie să se fi dat la o parte. Astfel că armata egipteană a putut să vadă ceea ce se întâmpla și să pornească spre mare.

Trupele lui Faraon văd poporul Israel traversând marea și, în împietrirea și încăpățânarea lor, cred că pot trece și ele în siguranță. Așa că își continuă urmărirea diabolică. Observați însă că doar forțele mobile, carele și călăreții, sunt cei care continuă urmărirea. În mod cert, au crezut că pot ajunge din urmă pe Israel foarte repede.

14:24. În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învâlmășeala în tabăra egiptenilor.

Versetul începe cu expresia "**în straja dimineții**" (vezi 1 Samuel 11:11 pentru aceeași expresie). Termenul "**strajă**" reprezintă o secvență temporală. În Vechiul Testament, noaptea este compusă din trei străji: 18:00-20:00, 20:00-02:00, 02:00-06:00 (Psalmul 63:6; 119:148; Plângerile lui Ieremia 2:19; vezi și Judecători 7:19 unde se vorbește despre o strajă de la mijlocul nopții). Straja de dimineață este ultima dintre cele trei secvențe de timp, adică între 02:00-06:00.

Pe parcursul acestor ore matinale, Domnul "**S-a aplecat și S-a uitat**" la forțele egiptene. Apoi a trecut la acțiune și, în original, "**a aruncat armata Egiptului în învâlmășeală prin zgomot**".⁵⁰ Acest verb este folosit în 1 Samuel 7:10 atunci când Dumnezeu a tunat cu un mare vuiet împotriva filistenilor, care s-au debusolat. În Exodul 14:3, Israel este cel aflat în confuzie, dar acum vedem că adevărata panică se dezlănțuie, de fapt, în Egipt.

14:25. A scos roțile carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci:

"Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor."

În timp ce formația de care de luptă a egiptenilor trecea prin Marea Roșie, Dumnezeu "**a scos**" (forma Hiphil) roțile carelor. Septuaginta împreună cu Pentateuhul sirian și cu cel ebraic samaritean și alături de alți câțiva comentatori moderni preferă să considere că rădăcina acestui verb este "a lega".⁵¹ Prin urmare, Dumnezeu a folosit o anumită metodă pentru a bloca roțile carelor pentru a nu le lăsa să înainteze ușor. În realitate însă nu avem nici un motiv să acceptăm această sugestie atrăgătoare în locul interpretării directe și simple a textului masoretic.

Al doilea verb din acest pasaj se poate traduce prin expresia "**El i-a făcut să conducă cu greutate**".⁵² Subiectul propoziției este Domnul care face să apară această situație; El este Cel care o generează (verbul este o formă Piel care reflectă inducerea unei stări)⁵³ "**Greutate**" provine de la substantivul *kābēd* care, după cum am văzut, este des folosit în Exodul cu referire la ceea ce a făcut Dumnezeu cu inima lui Faraon. Aici vedem că nu doar Faraon este ținta activității de împietrire a lui Dumnezeu, ci și carele de luptă ale Egiptului!

14:26. Domnul a zis lui Moise: "Întinde-ți mâna spre mare; și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor."

Când trupele egiptene erau în mijlocul mării, Dumnezeu îi poruncește (cu o formă de imperativ) lui Moise să-și întindă mâna și să facă apele să se închidă peste oștire. Aici avem revanșa finală, ochi pentru ochi, pentru aruncarea fiilor nou-născuți ai israeliților în apele Nilului (1:22).⁵⁴

14:27. Moise și-a întins mâna spre mare. Și înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului și la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă; dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării.

Ni se spune că distrugerea armatei Egiptului a avut loc "înspre dimineată". În vreme ce zeul-soare Ra se ridica la răsărit, forțele egiptene erau nimicite. Zeul-soare nu putea face nimic pentru adepții săi; era incapabil să oprească măcelărirea poporului. Cine este suveran? Cine este Dumnezeu? Este oare Ra, Faraon, sau Domnul?

În această zi, victoria lui Dumnezeu este trâmbițată în tot universul. Temerile evreilor și laudele egiptenilor sunt spulberate de puterea copleșitoare a Domnului!

Aceleași ape care au format un zid ocrotitor pentru poporul lui Dumnezeu au fost ca un zid care s-a prăbușit peste egipteni, aducându-le moartea. Apa este în acest fel atât o binecuvântare cât și un blestem. Acest blestem își găsește semnificația în verbul care înseamnă "a scutura" (în forma Piel; vezi și Psalmul 136:15). Dumnezeu îi scutură pe cei răi de pe fața pământului (Neemia 5:13; Iov 38:12-13).

După măcel, apele se întorc "la locul lor". Traducerea literală ar spune "la cursul lor constant" - adică la starea lor normală.

14:28. Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; nici unul măcar n-a scăpat.

Expresia "toată oastea lui Faraon" este însoțită de prepoziția *lamed*. Mulți o consideră o apozitie cu sensul de "adică". Astfel s-ar pune semnul egal între "carele și călăreții" și "toată oastea Egiptului". Interpretarea aceasta este însă, cel mai probabil, incorectă. Particula este folosită mai degrabă pentru a indica posesia, astfel că fraza sună în felul următor: "carele și călăreții care aparțineau întregii armate a lui Faraon".⁵⁵ Nu întreaga armată a lui Faraon a fost nimicită în Marea Roșie, ci doar carele și călăreții egipteni (lucru care concordă cu comentariul asupra versetului 14:23).

14:29. Dar copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, în

timp ce apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.

Acest verset este o reenunțare a versetului 22 cu scopul de a accentua contrastul dintre soarta egiptenilor și cea a evreilor.

Merită să observăm că relatarea creației din Geneza slujește de paradigmă pentru salvarea poporului la mare. Cu alte cuvinte, "Creația răscumpărătoare a lui Israel la mare este redată în același stil narativ folosit pentru evocarea creației originale, stâlpul prezenței divine aducând lumină în întuneric (Exodul 13:21, vezi și prima zi a creației), apele separându-se (Exodul 14:21, vezi și a doua zi a creației) și uscatul ieșind la suprafață (Exodul 14:29, vezi și a treia zi a creației)".⁵⁶ Spus altfel, relatarea eliberării lui Israel de sub asuprirea Egiptului prin trecerea Mării Roșii reflectă descrierea creației primare. Trecerea Mării Roșii este astfel structurată încât să fie "o re-iterare răscumpărătoare a creației".⁵⁷ (Pentru o prezentare pe larg a acestei teme, vezi cartea mea despre Egiptul Antic.)⁵⁸

14:30-31. În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna Egiptenilor; și Israel a văzut pe egipteni morți pe țărmul mării. Israel a văzut mâna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în robul Său Moise.

Aceste două versete scot în evidență un contrast foarte important. În versetul 30 autorul spune că Domnul a scăpat pe Israel "din mâna (sing.) egiptenilor". Versetul 31 spune în original că "Israel a văzut mâna tare pe care Domnul a folosit-o" împotriva egiptenilor. Iată antiteza! A cui mână este mai puternică? Mâna Domnului este omnipotentă și numai a Lui. Referirea la mâna Domnului este și o împlinire a promisiunii din 6:1, unde El a spus: "o mână puternică îl va sili să-i lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui".

În versetul 13 din acest capitol, Moise anunțase că evreei nu îi vor mai vedea pe egipteni niciodată. Israelii îi i-au văzut în versetul 30,

dar nu ca și cu o zi înainte. Acum aceștia sunt morți, fără nici o putere asupra dușmanilor lor.

Aplicație

Donald Bridge povestește despre o adunare americană în care se găseau și câțiva oameni de culoare obișnuiți să răspundă predicatorului în timp ce acesta vorbea. Într-o zi la amvon a urcat un predicator cu tendințe "liberale", care înclina să nege minunile din Biblie. În predica sa, el a făcut referire la israeliții care au trecut Marea Roșie. "Slavă Domnului!", a strigat unul dintre negri. "Cum au trecut copilașii aceia prin apa adâncă. Ce minune extraordinară!" Predicatorul s-a încruntat. "Nu a fost o minune", a explicat el binevoitor. Cu siguranță se aflau într-o mlaștină, în timpul refluxului, iar copiii lui Israel au trecut dincolo printr-o apă de douăzeci de centimetri. "Slavă Domnului!", a strigat negrul fără să se rușineze. "Cum s-au înecat egiptenii aceia în douăzeci de centimetri de apă. Ce minune!"⁵⁹

Cât de mult ne asemănăm cu israeliții! Necredința a fost la fel în toate timpurile. David, într-un ceas rău, a spus: "Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul" (1 Samuel 27:1). Necredința l-a determinat pe Ilie să fugă dinaintea amenințărilor Izabelei, regina diabolică ce reprezenta puterea din spatele tronului lui Israel. Necredința l-a făcut pe Petru să se lepede de Domnul lui și să fugă de la locul unde Acesta era judecat. Câți dintre noi nu am dat bir cu fugiții în fața suferinței, tragediei sau persecuției, mânați de momente de necredință și îndoială?

Și totuși, adevărul este că nimic nu este prea greu pentru Domnul. De fapt, cu cât mai mare este necazul, cu atât mai mare este oportunitatea pe care o are Dumnezeu de a-Și etala puterea și harul. Slăbiciunea omului este oportunitatea lui Dumnezeu. Este Domnul Cel care Se luptă pentru noi? Dacă El este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră? Îndrăznim cumva să credem că Dumnezeu care a despărțit Marea Roșie nu are puterea să intervină în viețile noastre și să ne poarte de grijă? Avem cumva impresia că este legat cu cătușele la mâini?

În 1 Corinteni 10:1-6, Pavel ne spune că evenimentul exodului are ceva de spus bisericii de azi. El susține mai ales faptul că evreii formau un popor ales care a primit marea binecuvântare de a fi eliberat prin lucrarea lui Dumnezeu de la Marea Roșie. Cu toate acestea, deși au fost puși deoparte de către Dumnezeu, "au pierit în pustie" din pricina neascultării lor. Pavel avertizează biserica din Corint și biserica de azi să ia aminte și să tragă învățătură din acest incident. John Calvin comentează: "Dacă Dumnezeu nu i-a cruțat pe ei, nu ne va cruța nici pe noi, căci starea noastră este aceeași cu a lor."